

Såfremt et tilstrækkeligt stort antal af medlemslandenes nationale parlamenter finder, at et udkast til en lovgivningsmæssig retsakt ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, vil udkastet som noget nyt skulle tages op til fornyet overvejelse. Det vil være tilfældet, hvis mindst 1/3 af de nationale parlamenters stemmer er af den opfattelse. Hvert nationalt parlament er i denne sammenhæng tildelt to stemmer for at tage højde for de medlemslande, der har et parlament med to kamre.

Er der tale om et udkast til EU-lovgivning vedrørende retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde, herunder administrativt samarbejde mellem medlemslandenes myndigheder, er kravet 1/4 af de nationale parlamenters stemmer. Efter den fornyede overvejelse beslutter den initiativtagende institution eller gruppe af lande, hvorvidt udkastet skal opretholdes, ændres eller trækkes tilbage. Beslutningen skal begrundes.

Udover det gule kort, indebærer Lissabontraktaten generelt en styrkelse af de nationale parlamenters rolle, jf. blandt andet svar på spm. 5.

Spørgsmål nr. 139:

Skal svaret på L 53 – spørgsmål 6 forstås sådan, at ministeren finder, at Folketinget med 5/6-flertal vil kunne erstatte det retlige forbehold med en opt-in?

Svar:

Svaret skal forstås således, at en overgang til en tilvalgsordning i praksis vil forudsætte, at der forinden er overladt de fornødne beføjelser til EU i medfør af grundlovens § 20. Der henvises herom til Justitsministeriets redegørelse om visse forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Lissabon-traktaten, især side 80-88.

Skulle en sådan lov i henhold til grundlovens § 20 have udsigt til at blive vedtaget med 5/6 flertal, vil der imidlertid for at respektere løftet om ikke at ophæve eller ændre de danske forbehold uden folkeafstemning være behov for at afholde en folkeafstemning på andet grundlag end grundlovens § 20 om omdannelsen af det retlige forbehold til en tilvalgsordning.

Spørgsmål nr. 140:

Skal ministerens svar på L 53 – spørgsmål 10 forstås sådan, at Danmark som medlem af FN's

sikkerhedsråd ikke må repræsentere sig selv, såfremt en fælles EU-holdning er vedtaget?

Svar:

Vedtagelsen af en fælles EU-holdning på et udenrigspolitisk område er udtryk for, at alle medlemslandene finder, at deres interesser er bedst tilgodeset ved fremførelse af en fælles holdning. Dette gælder også i relation til FN's Sikkerhedsråd.

Det fremgår i øvrigt af erklæring 14 til Lissabon-traktatens slutakt, at bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder i relation til Unionens højtstående repræsentant for udenrigs- og sikkerhedspolitik, ikke berører medlemsstaternes ansvar og beføjelser med hensyn til udformningen og gennemførelsen af deres udenrigspolitik og deltagelse i internationale organisationer, herunder en medlemsstats medlemskab af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd.

Spørgsmål nr. 141:

Som opfølgning på L 53 spørgsmål 31 bedes udenrigsministeren give eksempler på situationer af vigtig karakter, hvor medlemslande i dag kan påberåbe sig nødbremsen inden for udenrigspolitikken, men som ikke vil være omfattet af Lissabontraktatens skærpede krav om, at situationerne skal være »vitale«.

Svar:

Som det fremgår af svar på spørgsmål 31, indikerer den ændrede formulering i TEU art. 23, at tærskelen for anvendelsen af nødbremsen bliver skærpet. Det vil fortsat bero på en konkret stillingtagen i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt nødbremsen kan bringes i anvendelse.

Spørgsmål nr. 142:

Hvor i Nice-traktaten finder udenrigsministeren en pendant til Lissabon-traktatens TEUF art. 16, der giver hjemmel til at lovgive indenfor beskyttelse af personoplysninger?

Svar:

Der henvises til Justitsministeriets redegørelse for visse forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Danmarks ratifikation af Lissabontraktaten af 4. december 2007, side 46, hvoraf det fremgår: